

lig veltalende. Hvad det var for Snak? Politiet vidste jo godt, at hun ikke maatte have den Slags Lejere. Og saa en Barbersvend! At Nogen kunde tænke, at hun, som var en anstændig Kone med de nobleste Logerende, vilde huse saadan noget Prakkerpak. En skidden Stodder, som ovenikøbet var brystsyg og laa og kreperede paa Gaden!

Per blev kold nedad Ryggen ved at høre denne Ligtale over hans ubekendte Medlogerende. At den omspurgte unge Mand virkelig var den, som om Natten havde haft Tilhold oppe under Forstue-loftet, følte han sig nemlig ganske overbevist om, og han hørte da heller ikke siden den kendte, hule Hoste. Han kunde ikke lade være med at tænke paa, hvad der vel ventede ham selv, dersom han f. Eks. blev syg her og maatte have Pleje; og der var saa meget mere Anledning for ham til at bekymres herfor, som han ikke følte sig rask. Han havde forkølet sig paa Rejsen hjemmefra og kunde ikke rigtig komme sig i det fugtige Vejre.

Ogsaa af den Grund holdt han sig saa meget som muligt inde. Han gjorde ikke engang noget Forsøg paa at fortsætte Bekendtskabet med Fritjofs Kunstbrødre paa Knejsen i Leipziggade men spiste paa en Restavration i det Kvarter, hvor han boede. Hos Gehejmecommerceraadens viste han sig heller ikke mere.

Til Jakobe skrev han næsten daglig i denne Ensomhedstid, og det kunde ikke undgaaes, at Brevene fik Præg af hans Sinds Uro, hvor meget han end gjorde sig Umage for at skjule den. Om sig selv skrev han mod Sædvane slet ikke; derimod fortalte han løst og fast om, hvad han tilfældig havde set af Byens Liv, eller han underholdt hende med ret holdningsløse Løjer om Fru Kumminach